

One

Capitolul 1

*Speram că voi reuși
să înțeleg de ce am
nevoie să fiu evaluată,
dar văd că lumea trece,
fiecare-și
vede de treburile personale...*

Mă uit discret în urmă să văd dacă se uită cineva după mine. Mă joc cu gândurile de adolescentă, aș vrea ca toată lumea să mă privească, credeam că sunt specială. Aiurea, nu văd priviri curioase, nimic, sunt așa ca toate celelate persoane din jurul meu. Am folosit un parfum de la mama ca să nu trec neobservată, dar nu ajută, asta e, ce să fac. Cine știe, poate că va fi cineva care să vrea să mă cunoască vreodată. Nu-i nimic Nora, îmi spun, ești la prima ieșire, mai ai timp, ești pentru prima oară în centrul Bucureștiului singură și cine știe de câte ori o să mai fii.

Primisem întâiul salariu, așa că am intrat pentru prima oară într-un magazin de lux, cu încălțăminte, în unul la care înainte de a termina facultatea, nu-mi puteam permite, puteam doar să mă opresc în fața vitrinei și să visez la prima pereche de pantofi cumpărați de mine, din salariul meu. Vreau să le văd doamnele elegante care ies din magazin însoțite de ajutorii consultanților de imagine care să le însoțească la mașinile de lux din fața magazinului. Era imposibil să nu placă acest spectacol, modul în care mergeau pe tocuri aceste doamne, eleganța, dar mai ales felul în care știau să se poarte. Mă uitam și oftam. Așa e când ești tânăr și visezi.

La noi în familie când era vorba despre lux, acest subiect genera controverse, ai mei aveau idei preconcepute despre posesorii de articole de lux, dar mai ales despre preferințele anumitor persoane pentru astfel de produse, numai pentru a crea o impresie bună în cercurile de prieteni. Eu voiam cu orice preț să fac parte din această elită socială, ca profesie și mai ales ca persoană fizică. De astăzi totul s-a schimbat, comportamentul de consumator, acum, astăzi, cu salariul în poșetă, primii bani câștigați de mine.

Înainte, plecam cu amărăciune în suflet din fața vitrinei, oftam și o luam spre casă, gândindu-mă la ziua în care voi putea transforma dorința în realitate.

Și iată că a sosit și această zi, este astăzi, sunt bucuroasă, în sfârșit am intrat în magazinul mult visat. De cum am pus piciorul înăuntru părea că sunt într-un film, sau într-o poveste. Puternica dimensiune emoțională care m-a cuprins în fața acestor rafturi cu pantofi de lux ce îmi permiteau compararea prețurilor, vizualizarea celor mai noi modele oferite, găsirea modelului preferat pentru a mă ajuta să știu ceea ce îmi doresc cu adevărat, m-au impresionat și emoționat.

Toți pantofii sunt așezați pe rafturi în fața mea, ca soldații la raport. Cred că o să-mi cumpăr o grămadă de pantofi în viitor. Este o dorință de demult, de când eram mică. Aleg o pereche, sunt roșii, vreau să-i uimesc pe toți. Vreau să-i înfrunt pe cei ce nu vor fi de acord cu gustul meu, culoarea și nici modelul. Acum am prins curaj, dar mai ales am argumente, știu să mă explic, să le spun clar ce vreau și de ce fac alegeri șocante, pentru unii.

Mă așez pe fotoliul din fața oglinzii, vreau să-i probez, sunt nerăbdătoare.

După părerea mea este un pantof elegant, cu o linie frumoasă, simplă, din piele. Îmi vine să-i miros sau să-i mângâi, mă emoționează momentul acesta. Îi las cu grijă pe mochetă.

În fața mea se prezintă un tânăr frumos, elegant. Pe ecuson scrie numele dar nu-l văd bine, el este un consultant de vânzări calificat în acest paradis pentru noi femeile, o, nu, eu încă sunt domnișoară, dar fac parte din aceeași categorie. Mă las dusă de atmosferă, pare că sunt într-o poveste.

Îl privesc, o Doamne, un băiat la picioarele mele, aproape că mă pierd, pare că vrea să mă ceară de nevastă. Îmi vine să râd dar mă abțin ca să nu mă judece greșit. Ridică privirea și mă invită să pun piciorul meu pe genunchiul lui. Mă înroșesc și mă pierd. Am înțeles că o să mă încalțe el ca să vadă dacă piciorul meu a fost destinat să poarte această pereche de pantofi. În același timp îmi povestește despre ei, pantofii roșii.

-Acești pantofi, domnișoară, sunt din piele naturală, netedă, tocul este și el acoperit cu piele. La bareta de pe gleznă este acest ornament din metal auriu cu cristale Swarovski, este foarte ușor și flexibil executat de firma Wojas, este un pantof de lux care sigur va genera contraverse în cercurile în care-i veți etala.

Eu plutesc, oare la ce se gândea muncitorul care i-a făcut, când stătea aplecat asupra lor? O fi fost bucuros gândindu-se că o femeie îi va purta pe drumuri neștiute? O să-i poarte la un spectacol sau la prima ei întâlnire? O fi tânără sau trecută de vârsta la care femeia încă visează. Speră să vină el, voinicul din poveste să i-l pună în picior?

-Domnișoară...

Mă vede pierdută, visând cu piciorul în mâinile lui, mai precis pe genunchi. Simt că iau foc. Mișcărilor sunt încete, mi se par voluptoase. Constat că mi se ridică tensiunea. E pentru prima oară când un bărbat pune mâna pe piciorul meu. Mă relaxez ca să nu mă fac de rușine. Oricum, sunt roșie ca un ardei, cred, sau ca pantoful pe care îl ține de sub toc și îl împinge delicat pe picior. Doamne, ce mai e și asta? Îl privesc uimită. Iar nu mai văd nimic. Pare că e prințul care o caută pe fata babei după ce-și pierduse pantoful la bal, la curtea regelui. Apoi, face aceeași operațiune și cu celălalt. Îl așează pe mochetă cu grijă. Ce mai, văzuse cu cine are de-a face. Încerc să rezist. OK!

Sunt încălțată. Se ridică. Mă ajută să mă ridic și eu ca să fac primii pași. A înțeles tot, a văzut că sunt o tânără care-și cumpără prima pereche de pantofi, singură, de capul ei.

-Ce părere aveți domnișoară? Vă plac pe picior? Sunt comozi? Eu abia stau în picioare, vrea să mă lase singură, dar eu îl apuc de braț.

-Nu mă lăsa singură să nu cad. Știi, eu nu am mai încălțat niciodată o pereche de pantofi cu toc.

-Se vede, îmi spune cu delicatețe. Nu-i nimic, toate domnișoarele așa au început să crească, odată cu prima pereche de pantofi cu toc. Îmi zâmbește și mă ajută să mă așez. Răsufu ușurată.

Așteaptă lângă mine. Mă privește. Dar eu mă așez mai bine în fotoliu, mă reazem cu spatele de spătarul moale, tapițat, și cu mare precizie pun picior peste picior ca să văd cum sunt pantofii, în cazul în care o să am ocazia să-i etalez așezată la cine știe ce eveniment monden. El mă privește, se pare că e surprins. Fusta se ridicase mult deasupra genunchilor, rămân plăcut impresionată de ce văd. Nu-mi stă rău de loc, mă gândesc. Prinsesem curaj. Pare că sunt o doamnă cu picioare frumoase. Schimb piciorul ca să văd cum e și cu celălalt doar de dragul de a mă privi, mai ales că avea cine să mă vadă. Acum am simțit că am mai crescut, prind curaj și încredere în mine.

-Da. Îi spun. Vreau acești pantofi domnule... mă uit pe ecuson... Rareș.

El se bucură, îi pune în cutie și îi duce la casă. Mă salută și pleacă spre alte doamne care abia așteptau să le servească.

Am ieșit din magazinul de unde cumpărasem prima pereche de pantofi cu tocul înalt. Acum văd câteva persoane care observă punga elegantă a magazinului, cu firma, scrisă mare. Deci o femeie ca să fie privită trebuie să aibă mereu ceva care să atragă atenția. Am mai învățat ceva, bine că am spirit de observație. Mă gândesc dacă este greu să merg pe tocuri dar, dacă nu reușesc, o să-i dăruiesc mamei mele, purtăm același număr. Ea știe, merge pe tocuri de când o știu. Îmi spunea, *draga mea ca să mergi pe tocuri trebuie exercițiu, ținută și siguranță*.

La țară cu bunicii

Sunt la țară la bunicii din partea mamei. Îmi sunt dragi, îi iubesc. Ei mi-au

spus Nora de când eram mică și așa a rămas. Sunt cumiți ca niște copii. Au învățat mult de la viață, trăiesc fără să deranjeze pe nimeni. Bunica îmi arată niște rochii de când eram mai mică și veneam pe la ei în vacanță. Rădem amândouă. Acum sunt domnișoară. Sunt aproape de absolvire a Facultății de Farmacie. Mai trebuie să susțin examenele de stat și gata. Tot vorbind, printre altele, mi-a spus că trebuie să vină și Vlad, băiatul vecinilor. Sunt curioasă cum arată. Îmi amintesc de el de când eram copii, ne jucam în vacanțe, cu toții, Vlad ne alinia ca să ne numere, ne controla dacă avem hainele în ordine, ce mai ne examina înainte să începem joaca și ne spunea așa:

-Fetele la stânga și băieții la dreapta. Executaaarea!

Băieții trebuiau să aibă ceva care să semene cu o pușcă, ziceau ei că sunt arme. Le ordona să le țină pe umăr și le comanda: "la umăăăr arm". Noi ne prăpădeam de râs, când le ordona să rupă rândurile și ne alergau prin poieniță, ne apucau de cozi, ce mai, eram copii cu adevărat fericiți.

Îmi amintesc și de fratele lui, Valentin. Odată, m-a găsit ascunsă după teiul din fața școli și m-a sărutat, ne jucam de-a v-ați-ascunselea. Adică nu era chiar un sărut, am avut o senzație de bine când s-a apropiat de obrazul meu, cred că ar fi vrut să mă ia în brațe, dar nu a avut curaj s-o facă. Eram amândoi roșii ca focul. Am alergat spre locul unde trebuia să scuișăm și să batem cu palma, locul de unde plecasem încă nedumerită și amețită.

O mai fi crescut, mă gândesc. Când ne jucam de-a v-ați-ascunselea, abia așteptam să mă gădescă. De multe ori, credeam că n-ar fi fost rău să se îndrăgostească de mine chiar dacă era mai mic de statură. Când vorbeam cu bunica despre el spunea că o să crească și că încă e în formare. Și mai spunea că acum e la București, student la medicină. O întrebam curioasă.

-Bunică, da' Valentin, vine? Ce știi?

-Nu, el nu a vine, are examene de dat la facultate, a rămas în capitală.

Vlad, fratele lui e la Școala de Ofițeri din Câmpina. Când venea acasă, toate fetele din sat se pregăteau de parcă ar fi fost sărbătoare. El se îmbraca în uniformă și se plimba prin centrul satului. Îi stă bine în uniformă de gală, albă, pantaloni cu vîpușcă roșie, epoleți pe care încă nu erau grade, era doar semnul Școlii de Ofițeri. Cascheta albă, mânușile tot albe. Ieșea lumea pe la

porți ca să-l vadă.

-Și noi fetele bunică eram pregătite, pieptănate și aranjate. Îmi amintesc cum îmi bătea inima în piept de bucurie. Copilării... Da, așa am crescut, cu modelul unui bărbat în uniformă. Adică nu prea știam noi atunci prea multe, credeam că tot ce zboară se mănâncă...

Acum însă aștept să-l văd, e aproape un bărbat, cred că o să mă bucur. Cine știe dacă o să mă recunoască. Nu se prea uita el la noi, eram prea mici, se uita după fetele mai mari atunci.

-Dar oare Vasile, fratele lui cum o fi?

Mă tot uitam pe la geamul bunicii de unde se vede la ei în curte. Dar nu este, poate că nu a venit încă.

Îmi amintesc și de Daniel, unul dintre frați, sigur e cel mai frumos, au trecut ani de când nu l-am mai văzut. Când eram la bunici, mergeam duminica la horă, venea și el, era în costum țărănesc. Frumos, înalt, cu ȳari care păreau blugi, cămașa albă ca neaua, cu broderie și cu părul negru, lucios, sub care se ascundeau doi ochi negri. Când se întâmpla să se mai uite la noi, așa, în treacăt, ne lua tremuratul de emoție. E drept că nu ne prea vedea, eram cam mici pentru el. Se uita mai degrabă la fetele mai mari. Poate că dorințele erau mai ușor de îndeplinit cu ele.

Valentin era cel mai mic, îmi amintesc de el deși eram și eu mică, eram cu aproape doi ani după el. Povestea bunica, cât era muncitor și citea, citea mereu. La biblioteca satului, aproape toate cărțile au fost citite de el. Parcă voia să fie filozof, nu alta. Într-o zi o aud pe mama vorbind cu tata.

- Ce tot citește? Ce-o fi scris în cărțile alea?

Tata râdea în mustață, că el știa și el citise mult. Pe mama o cunoscuse chiar la bibliotecă. Ea se ducea cu fetele doar ca să vadă ce fac ei acolo, băieții care stăteau cu orele înăuntru. Luau și ele câte o carte, se făceau că citesc, mai mult se uitau la ei. Apoi, când ieșeau, începeau să povestească pe care dintre ei l-ar fi ales. Numai unul era despre care nu se vorbea.

-Da, despre Valentin, bunică ce mai știi? Trebuie să fi crescut acum, dacă e student, s-o mai fi întremat și el, era cam slăbuț, înalt și slab...

- Eiii, Valentin când era mic căuta plante, Nora. Le usca, făcea ceaiuri și prișnițe pentru dureri de reumatism și ducea pe la casele celor mai în

vârstă, care se tot plângeau că-i doare câte ceva. El stătea printre ei, când se adunau duminica în piața mare, unde vorbeau așezați pe bănci. Avea un caiet pe care scria: nea Ion, durere de mijloc, mamaia Ana, durere de picioare, tanti Floarea, dureri în gât. Asta făcea el la bibliotecă, citea despre plantele medicinale. Când se ducea acasă, prepara ce credea el că este bun pentru fiecare. Apoi le bătea la poartă, le explica care sunt ceaiuri, care se pun în apă ca să țină picioarele seara, să se odihnească, le mai spunea și ce efect au. Câte unul voia să-i dea ouă sau lapte, dar el refuza. Acasă la ei nu lipsea nimic. Ba mai mult, când se ducea la câte o familie mai săracă, le ducea câte o bucată de brânză sau de slănină. Mama lui le pregătea. Era bucuros că putea să facă bine. Când trecea prin sat și-l oprea cineva să-i spună că nu mai are dureri, și îi mulțumea lui, un tânăr, nu mai putea de bucurie. Alții îl îndemneau să se facă doctor, să se întoarcă în sat. Și tot așa a crescut, a plecat la oraș și s-a făcut doctor.

Revederea

Doar că săracul de el, n-a avut noroc. S-a însurat la oraș, cu mine, fata unui contabil, cam urâțică, dar eu cred că nu mai e nimeni ca mine. Așa îmi spunea mama nu sunt persoane urâte.

Pe Valentin îl întâlnisem de câteva ori pe la biblioteca universității, stătea mereu deoparte. Cine știe la ce se gândea. Îmi amintesc când mă pupase după copac... Doamne, ce mici eram!

Până într-o zi, când îl văd în parc, singur, pe o bancă, răsfoia o carte. Mă așez așa, ca din întâmplare. Îl recunosc, doar că acum crescuse și e al naibii de frumos.

-Ia te uită, mai sunt și studenți mediciști romantici, zic, în timp ce mă uit pe coperta cărții. Mihai Eminescu, Poezii. Nu credeam că voi sunteți sensibili, sentimentali, că vă plac poeziile.

Tonul e glumeț. Mă așez lângă el, mă prezint.

-Eleonora. Eleonora Pascu.

Valentin se ridică, mă privește uimit, scoate șapca și îmi ia mâna. Așteptam

să fie sărutată. El doar o apropie de buze, dar nu o atinge. Eu rămân dezamăgită. Aș fi vrut ca el să o sărute și eu să-l fac supusul meu, pe loc.

-Valentin Vlase, student la medicină anul IV, medicină generală. Dum-neavoastră?

Eu încep să râd, mă așez în fața lui, îl apuc de mână și-l trag spre mine, aproape. Îmi ridic claiă de bucle în vârful capului, mă întorc ca să mă vadă și din profil dar încă este surprins de gestul meu îndrăzneț.

-Nu mă mai cunoști? Sunt eu, Eleonora, ne jucam de-a v-ați ascunselea când veneam la bunici, la țară. Sunt Nora, aveam cozi și tu mă trăgeai de ele ca să mă prinzi, îți mai amintești?

Se uită de parcă nu-și mai amintește de mine, sigur, crescusem amândoi, da ceva, ceva, mai rămăsese din trăsăturile noastre de copii.

-Domnișoara Eleonora!!! spune mirat, privindu-mă mai atent. Pare că destinul m-a scos în calea lui, ca să plătească pentru sărutul nevinovat pe care a încercat să mi-l dea de când erau copii.

- Hai, lasă gluma. Spune-mi Nora, dacă vrei să fim prieteni. Ce zici?

-Bine Nora, dacă așa vrei tu.

Eu, care sunt timid, nu mai văd și nici nu mai aud bine. Scutur capul, scot șapca din nou, îi iau mâna, o ridic. Momentul devine din ce în ce mai serios. Sesizez culoarea albă, pielea frumoasă, fină, forma delicată, cu degete lungi. O privesc, apropii buzele, închid ochii ca să pot înțelege cât e de important momentul care mi se oferă odată cu sărutul mâinii unei domnișoare. Nu e pentru prima oară. O mai sărutasem eu pe a mamei, dar senzațiile sunt diverse. Mă simt emoționat. O fi pentru că e pentru prima dată? Eleonora închide și ea ochii. Rămân cu gura lipită de mâna ei, moale și fină. Apoi o las ușor, de parcă aș fi vrut să o fac să creadă că nu vreau să cadă sărutul meu de acolo. O privesc, de unde era îndrăzneță, cu gura mare, devine tăcută, mă privește, atât, mă privește cum mă înroșesc. Minte se involburase. Poate că aș fi vrut să știu dacă domnișoara din fața mea îmi va da bucurie sau bătaie de cap. Sau nici una nici alta.

-Bine te-am regăsit, Valentin! îmi spune bucuroasă.

Rămăsesem cu volumul de poezii ale marelui Eminescu în mână. Eleonora mă trage lângă ea ușor, și-mi spune:

-Ce mult timp e de când nu ne-am văzut Valentin, cred că au trecut patru ani, sau chiar cinci. Ce ai făcut în acest timp? Te-ai însurat? Ai o prietenă? Iubești pe cineva?

Simt cum intră cu bocancii în sufletul meu. De ce vrea ea să știe atâtea despre mine? Poate că-i sunt dator cu un răspuns. Îmi amintesc că am vrut să o sărut când eram copii, oare acel moment vrea să spună ceva? De ce mă cheamă la raport?

-La toate întrebările tale este un singur răspuns, nu. În rest am studiat.

-Tu ce ai făcut Nora?

-Eu, păi și eu sunt la Facultatea de Farmacie în ultimul an. Știi ceva ca să nu ne mai chestionăm hai să facem un joc cu volumul de versuri ale marelui Eminescu. Eu am să deschid cartea. Vedem la ce pagină se deschide, ce poezie e și dacă ne place să o citim ca să vedem dacă se potrivește pentru noi. Ce zici?

-Cum să se potrivească, noi abia ne-am revăzut după mult timp?

-E doar un joc, hai să vedem, vrei? Nu mă slăbește cu privirea Nora, trecuse cu mine prin timp și întâlnirea noastră de acum e lipită de atunci de când eram copii, deși au trecut ani de atunci.

-De acord. Hai mai aproape să vezi și tu, că doar nu te mănânc. Deschid chiar la pagina cu poezia *Ce e amorul?* Se potrivește cu noi, suntem tineri, chiar că nu știm ce e. Începe să citească el, încet și rar.

*Ce e amorul? E un lung
Prilej pentru durere,
Căci mii de lacrimi nu-i ajung
Și tot mai multe cere.*

De-un semn în treacăt de la ea

*El sufletul ți-l leagă,
Încât să n-o mai poți uita
Viața ta întregă.”*

-Valentin, de ce spune marele Eminescu, *că amorul e un prilej pentru durere?*

-Nu prea știu, eu cred că ar trebui să ne bucure.

-Crezi că se referă la durere, durere, ca atunci când te lovești, una fizică?

-Cred că este vorba despre o durere sufletească Nora.

-Adică cum sufletească? Sufletul doare?

-Este o metaforă, sufletul doare când e vorba de sentiment, când pierzi ceva care te întristează la maxim.

-Da când spune, *că sufletul ți-l leagă?* Cum să-l lege, Valentin?

-Nu prea știu. Atenția mea a fost direcționată pentru studiu, cu dragostea stau mai prost, răspunse timid Valentin.

-Hai să facem o înțelegere. Mai sunt cinci strofe. Pentru început, ajung astea. La următoarea întâlnire, mai citim două până când o terminăm. Ce zici?

-Da, răspund sigur de mine că va mai fi și altă întâlnire.

Mă ridic alerg pe după copacii din spatele băncii, pare că sunt fetița de atunci, de când eram copii. O privesc cu ochii copilăriei, îmi amintesc acum de ea, de chicotele noastre și de cum scuiam ca să marcăm locul plecării și cel al întoarcerii. Pare că dădusem timpul înapoi. Mă simt copil. Nu știam că pot să mai alerg atât de ușor după atâta stat pe băncile facultății și scaunele laboratoarelor. Mă bucur, mă ascund și eu și aștept cu sufletul la gură să o aud cum vine tiptil, tiptil, să mă găsească. Inima-mi bate, sunt nerăbdător să vină. O fi pentru că sunt fericit?

-Prinde-mă! Cu-cu!!!

Glasul ei pare că vine de undeva de departe de noi pământeni. Că ea este doar mesager al dorințelor noastre de copii mari de a ne juca din nou, de a nu pierde sau lăsa uitării gustul jocului nevinovat. Că sărutul pe care-l lăsasem atunci pe obrazul ei a fost ca un semn de recunoaștere, poate, pentru mai târziu pentru acest moment. Eu alerg, ea... când apare, când dispăre. Dar tot am prins-o din spate. Am găsit-o, am apropiat-o de mine, dar ea nu s-a lăsat până când nu a scăpat râzând cu poftă. M-am lăsat păgubaș, m-am întors să mă așez pe bancă. Ea, a sărit din spate și s-a așezat prima. E încinsă, alergase ca atunci în copilărie. Mă privește ispititor. Mă las în genunchi în fața ei, simt cum mă-ncing, îi iau mâna și o sărut din nou, mă fixează cu privirea.

Primul sărut

Cum să rezist? Mă apropii de gura ei uscată, de sete, de dorință, de curiozitate și de nerăbdare să facem ce nu făcusem cu ani în urmă. Închid ochii, cred că mi se pare. Simt cum mă aprind, sufletul meu se lasă dus de o suflare caldă, care vine spre ea. Miroase a nu știu ce, a ceva verde, a tinerețe, a fraged și el primul sărut e așa de departe. Oare de ce nu ne grăbim? Simt în sfârșit gurile noastre, sunt uimit. Respirăm, suntem vii, buzele virgine, sunt parfumate, sunt ale noastre, două guri inocente, de voință, de cunoaștere și plăcere. Pare că se învâрте totul cu noi. Stăm cu ochii închiși de teamă să nu se termine plăcerea să nu se stingă focul din noi. O las să ia o gură de aer apoi iar o sărut, sunt ca și un călător prin viața ei, cerșesc sărutul, întrebându-mă dacă ea poate fi iubita mea? Pare că zbor, văd fluturi și petale de trandafir în jurul nostru. Sunt, poate, gândurile noastre... ca un miracol cad peste noi. Prind curaj și-i mărturisesc ce simt.

-Te iubesc, te iubesc de atunci de când eram copii, nu aveam altă zână, și atunci, în gândurile mele, apăreai doar tu. De multe ori credeam că ești indiferentă și stăteam la margine de rând, așteptam vremea iubirii, dar tu nu mi-ai lăsat nimic să vreau, să nu te uit, ai fost doar dezamăgire într-un fluviu involburat de regrete. Și acum... suntem îmbrățișați. Nu-mi vine să mă desprind de tine, nu știu ce să cred.

Nora se îndepărtează puțin, ca să-și șteargă niște lacrimi. Nu știu de ce plânge. Rămâne aproape de mine, își ferește privirea. E la pieptul meu, o întreb.

- De ce?

După o mică pauză, îmi răspunde:

-Nu știu de ce plâng. De bucurie, de emoție sau de teamă că nu o să te mai văd. Poate că așa e când săruți pe cineva pe care l-ai așteptat atât de mult, de când aveam codițe, visam la acest sărut, îl așteptam. E ceva care nu s-a mai întâmplat cu mine, pare că renasc, că am un corp care simte că trăiește. M-au sărutat și alți băieți, dar nu am simțit nimic, nu au fost săruturi serioase, erau așa ca de la niște frați sau prieteni. Poate că cel pe care mi l-ai dat tu când ne jucam de-a v-ați ascunselea a rezistat în timp, și acum mi-ai dat adevăratul sărut. Îți mulțumesc?

Nu uitasem, doar că-l pierdusem odată cu trecerea timpului peste noi.

- Acum, cu tine, am simțit că mă topesc, că mă transportă în altă lume, de unde nu pot pleca, am prins rădăcini aici, lângă tine, Valentin. Asta e. Acum judecă și tu. Ce e cu noi? Poate fi asta o lună care promovează la maxim iubirea?

-Nora, tu ești prima fată pe care am sărutat-o. Nu mă întreba ce am simțit că nu știi să-ți explic. Dar pot să te asigur că e fantastic, incredibil, de necrezut ce se întâmplă cu noi doi, aici, acum. Nu vreau să te pierd. Printre atâtea sentimente simt cum se naște dorința de fi cu tine. Pare că s-au unit destinele noastre chiar acum, aici, pentru totdeauna sau cine știe până când. Îi iau mâna și o sărut de multe ori, simt aceeași plăcere lăsându-i un sărut de mulțumire pentru că e, altul pentru că suntem, și altele pentru că ne-am întâlnit.

Ne așezăm pe banca ce va rămâne și a noastră pentru totdeauna. Stăm nemișcați. Suntem într-o stare emoțională nouă. Căutăm răspuns, răspuns la o întrebare la care nu putem să explicăm cum de întâmplarea poate să te pună față-n față cu destinul?

Eu sunt încins, sunt în stare să o cer de nevastă acum, aici, aștept un gest din partea ei. Cred că dacă ar veni acest răspuns, aș crede că am cuprins universul într-un singur gând. Am înțeles că trebuie să las vreme iubirii ca să nu se transforme într-o dezamăgire, într-o mare de regrete, dar nu vreau să o pierd.

Mă simt aproape vinovat că am sărutat-o, dar mai ales că am profitat de inocența ei. Nu știu dacă poate fi un început de drum nou în viața mea așa de repede. Mi se pare că e repede, ne știm de când eram copii. *O fi ea, Nora, persoana cu care destinul a hotărât să mă unească?* Nu știu nimic. Închid ochii. Aștept să mă dezmeticesc ca să știu ce să-i spun ei, fetei care mi-a dăruit un sărut, unul nevinovat și pentru care eu trebuie să fiu responsabil și să-i promit ceva. Nu știu sigur ce. Poate că trebuie chiar acum să o duc la mine la cămin, să facem dragoste, dar acolo nu este un loc special pentru un eveniment atât de important. Mă întreb dacă și ea gândește la fel. Dacă o jignesc? Vrea și ea să facem dragoste? Suntem încinși, pe jar, tineri neinițiați, puri, vrem să facem ceva de care habar nu avem cum. Nu știm nici cum, nici ce...

Doamne, mă gândesc, sunt eu, robul tău, Valentin, luminează-mi mintea, învață-mă ce să fac. Simt cum îmi bate inima, mi se încinge capul numai la gândul că ar trebui să fac dragoste cu ea.

Da, sunt fixat pe această idee. Caut momentul potrivit, caut cuvinte, caut gesturi pe care nu le știu, ca să o invit la mine să văd ce spune. Ne ținem de mână strâns, nu vrem să ne dezlipim palmele. Pare că e o rețea de transmitere a ceea ce gândim. Poate că ideea să o duc acasă nu e rea, poate că și ea gândește la fel. Întorc capul, o privesc. Sigur așteaptă să fac eu primul pas. Dacă vede că eu nu mai spun nimic, îmi propune ea să mergem la ea acasă. Mi se pare că nu aud bine. Parcă cineva cu două talgere mari a venit și le-a lovit la urechea mea ca să mă trezească. Cum e posibil să mă invite la ea acasă? Doamne, ce minune mai e și asta?

Invitație neașteptată

-Știi ceva, hai la mine acasă! Părinții mei sunt plecați pentru două săptămâni în vacanță.

-Cuuuum? întreb nedumerit. Nu, Nora, nu se poate, ce au să spună vecinii dacă au să mă vadă intrând la voi?

-Nu-mi pasă, răspunde încet, pare că ea deja e înaintea mea cu dorința, cu gândul. Iar rămăsesem în urmă. E drept că nu mai fusesem așa amețit ca acum.

Mă mai dusesse o fată mai mare, din sat, la ea acasă crezând că sunt pregătit să fac dragoste cu ea, dar s-a lăsat păgubașă când a văzut că tremur când ea abia-și scosese fusta. A început să râdă, mi-a dat una după ceafă și m-a dat afară, râzând în urma mea, spunându-mi: *pregătește-te, mă, fleată, că o să trebuiască să intri pe mâna femeii și atunci o să vezi tu pe dracu' gol.*

Am rupt-o la fugă uitându-mă înapoi să văd dacă nu cumva s-a răzgândit nebuna de Florica. Era mult mai mare, se spunea că ea e doctoroaia feciorilor. Dar eu nu știam ce-i aia.

Și acum trebuie să văd ce să fac cu această situație care merge de la obligație

la plăcere. E clar că din plăcere se creează o obligație. Oare nu e prea puțin timp pentru nevoia mea de a o iubi? Numai două săptămâni nu e o perioadă prea scurtă pentru asta? Înțeleg că Nora are o capacitate psihologică de proiecție asupra mea. Oare o face doar pentru că mă găsește interesant? E una să te culci cu o fată și alta e să faci dragoste. Ca și cu umorul, una e să scrii cu umor și alta e să scrii despre umor. Of, Doamne, Luminează-mi mintea! Poate că trebuie să fac ce spune ea, acum că suntem tineri, cine știe, pe măsură ce îmbătrânim o să iubim în alt mod, mai matur. Dar acum, la tinerețe...

Mă uit mai bine la Nora, pare că seamănă cu Florica, doar că e mai tânără. Scutur capul, o mai privesc o dată și văd că mi se pare. Dacă are vreo problemă de statornicie? Dacă e doar interesul față de mine sau poate fi față și de alți bărbați, doar ca să aibă pentru fiecare o poveste specială, diversă? Nu o cunosc, trebuie să am curaj să mă apropii de ea ca să nu o mai judec fără să am și certitudini. Merge înaintea mea trăgându-mă hotărâtă spre casa ei. Eu nu fac altceva decât să o urmez. Pare că sunt unul abia vânat sau cumpărat, ales dintre milioane de bărbați. Mă întreb de ce eu?

Nu știi de ce. Am două dorințe, una care mă arde ca să mă duc, și alta care mă trage înapoi? Dar prima parcă mi-a luat mințile, sunt ca o rachetă, cred că dacă mai durează mult până acasă la ea, îmi iau zborul, intru pe orbită. Ard de nerăbdare. Prind curaj, ce naiba, sunt aproape doctor și mi-e frică de-o femeie? Adică, pardon, de o fată? Sper. Nu prea sunt eu sigur, rămâne doar de văzut...

Ajungem în fața unei vile drăguțe, cu multă verdeață, cu flori la poartă și în curte. Deschide, urcăm câteva trepte, descuie. În fața mea, o sufragerie mare, cu fotolii și canapele bej ca untul, curate, pe un covor tot bej, cu un chenar cu flori foarte bine asortate. Deasupra, o măsuță din sticlă, pe un support auriu, ovală. Sunt câteva cărți. Draperiile de la geam sunt lăsate. E o atmosferă caldă și incitantă. Mă simt bine, prind curaj.

Prima poveste de dragoste

Nora aruncă pantofii de la ușă, o fac și eu, apoi se întoarce grăbită și încuie ușa. O privesc atent. Ochii au o strălucire deosebită, suntem incitați, dornici, dornici de ceva ce eu nu știam că pot să-i dau. Felurile în care pot rata această ocazie sunt multe, unul poate fi să am o viziune melodramatică, să nu pot face nimic, Doamne ferește, mă gândesc îngrozit, altul să am o criză de responsabilitate sau chiar să refuz ca să nu mă fac de băcănie din cauza emoțiilor, cine mai știe? Dar acum trebuie să văd cum să fac ca să nu pierd esențialul, frumusețea momentului cu Nora, care este dispusă să mi se dăruiască. *Eu acum trebuie doar să mă concentrez, să pot să mă detașez de cunoștințele mele anatomice și chiar chirurgicale, să nu cumva să tai sentimentul care se crease din dorință, o dorință mai puternică decât rațiunea.*

Oare, după ce facem dragoste, am să o iubesc sau detest? Iar mă gândesc prea departe. Oricum, e firesc, aceste gânduri sunt cele care ar trebui să se schițeze după, sau cu o umbră de ironie, sau de autoironie care vor fi scrise în poveștile mele cu femei importante, ce vor trece prin viața mea. Oare astea sunt realități sau le inventează mintea mea acum, ca să mă pună mai mult în încurcătură? O fi adevărat că dragostea nu poate fi falsă sau adevărată, cred că trebuie doar să fie verosimilă.

Trage pulovărul de pe ea, rămâne cu sânii goi, nu mai avea nimic pe dedesubt. Acum eu iar văd dublu, mă frec la ochi, nu mai văzusem decât sânul mamei când eram mic și-l alăpta pe fratele meu. Sunt în fața unui miracol, al Norei, sunt mici și stau drept înainte. Mărturisesc că e un început greu. Mă înroșesc, mă ia de mână și mă duce spre dormitor, deschide. Un pat imens, cu perne și așternuturi fine, albe.

O privesc cum își scoate fusta, desface fermoarul și o lasă să cadă. Apoi pășește peste ea, iese de undeva de unde era protejată, o împinge în spate cu piciorul, pare conștientă de ce face. Se apropie de pat. Pune un picior pe margine și începe să-și tragă ciorapul în jos în timp ce mă privește cum trag și eu de pantaloni. Cred că am febră, am luat foc, ard, ardem amândoi, nu o mai las să scoată și al doilea ciorap că mă năpustesc asupra ei sărutând-o pe unde apuc. Îmi iau inima-n dinți și îi pun mâinile pe sâni. Mai pusesem mâna doar pe cei din laboratorul de anatomie. Țștia sunt de necrezut, fierbinți, tari, senzuali. Parea că sunt turbat sau venit de cine știe unde și ard de dorința de

a o avea. Ea nu se împotrivesc, mă lasă să mă joc cu sânii pe care îi sărut și îi privesc continuu, de parcă ar fi fost cei care ar fi trebuit să contribuie la începutul înfruptării din fructul oprit. Nora închide ochii, eu o îmbrățișez, îi caut gura, o sărut. Acum sărutul e mult mai sigur și mai incitant, sunt amețit și iar mă ia cu frică, dar acum nu mai pot să dau înapoi, oare acestea sunt plăceri vinovate? O să trebuiască să plătim când o fi să dăm socoteală...

Mă uit la Nora, e la pieptul meu, realizez că există o atracție a contrariilor, nu e nici pe departe tipul de femeie de care aș fi vrut să mă îndrăgostesc. Cred că la nivel mental o să se conecteze, poate, și sufletul, cine știe. Nu am avut exemplele altora în situații reușite de îndeplinire a dorințelor. Poate că fericirea și reușita în viață nu depind de dorințele imediate, poate că e nevoie de răbdare, să ne cunoaștem mai bine pe noi, puterile noastre, să ne controlăm emoțiile, dar mai ales să renunțăm la ținte de neatins ca în momentul de față. Ar trebui să mă gândesc la niște soluții, cum să câștig lucruri valoroase, de durată, ca să ne fie bine. Nu cred că e momentul potrivit...

E dimineață. Nora e trează. O țin la pieptul meu ca pe un trofeu. E liniște. Îmi vin în minte versurile din poezia lui Eminescu. Nu știu altceva, nici ce să-i spun și nici ce să fac. O strâng la piept în semn de mulțumire, că mi s-a dăruit și îi amintesc:

Ce e amorul?

*E lung prilej pentru durere,
Căci mii de lacrimi nu-i ajung,
Și tot mai multe cere.*

De-un semn în treacăt de la ea

*El sufletul ți-l leagă,
Încât să n-o mai poți uita,
Viața ta întregă.*

Îmi curg lacrimi de bucurie, simt pe pieptul meu alte lacrimi din ochii ei de femeie care mi s-a dăruit mie, un tânăr, a pus toată speranța ei de față în mine, m-a bucurat și surprins cât de frumos e să iubești, să poți să te

dăruiești, să dezlănțui dorințe încătușate de o viață de tineri neprihăniți. Totul într-un amestec de neștiință, curiozitate, dorință și început de ceva. Poate de dragoste?

-Hai să citim toată poezia, Valentin. Vrei? Și sare să aducă volumul de versuri ale marelui poet Mihail Eminescu. Mă acopăr de parcă mă rușinez, de el și de ea, femeia care m-a așezat în altă categorie, aceea a bărbaților. Se așează din nou la locul ei. Deschid cartea la poezia care ne dusesese într-o lume pe care noi nu o știam. O citesc de la început, în șoaptă, să nu ating vorbele cu puterea sunetului, să le mângâi înainte să le rostesc, să pot să le dau sens, să vadă că pe noi ne-au unit și bucurat.

*Ce e amorul? E lung
Prilej pentru durere,
Căci mii de lacrimi nu-i ajung,
Și tot mai multe cere.*

De-un semn în treacăt de la ea

*El sufletul ți-l leagă,
Încât să n-o mai poți uita,
Viața ta întregă.*

O simt pe Nora cum respiră calm. E conștientă de faptul că ea a dat primul semnal spre împlinire? O strâng ușor la pieptul meu, las capul peste pletele ei moi, ca gândurile, ca vorbele rostite, vorbe pe care nu știam că le știu, mă minunam, mă întrebam de unde sunt aduse? Din ce lumi, de la cine? Pot fi de la Dumnezeu? Ne învață el cum să iubim? Ne arată strada pe care și cu cine să o alegem în viață?

*Dar încă de te-așteaptă-n prag,
În umbră de unghere,
De se-ntâlnește drag cu drag
Cum inima o cere.*

-Ca noi, Valentin, spune ca să motiveze pornirea ei. Eu nu-i răspund. Citesc mai departe cu aceeași voce caldă, visătoare.

*Dispar și ceruri și pământ
Și pieptul tău se bate,
Și totu-atârnă de-un cuvânt
Șoptit pe jumătate...*

-Adică cum pe jumătate? Ridică capul și se uită la mine de parcă eu aș fi scris poezia sau caut să motivez contextul. Iar nu-i răspund. Iar citesc mai departe, o las singură să găsească rezonanța proprie în aceste versuri.

*Te urmărește săptămâni
Un pas făcut alene,
O dulce strângere de mâini,
Un tremurat de gene.*

Fac o pauză crezând că mai are ceva de spus. Nimic. E liniște.

*Te urmăresc luminători
Ca soarele și luna,
Și peste zi de-atâtea ori
Și noaptea totdeauna.*

*Căci scris a fost ca viața ta
De doru-mi să nu-ncapă,
Căci te-a cuprins asemenea
Lianelor din apă.*

Mă sărută peste tot. Acum simt că trebuie să fiu responsabil de acțiunile mele care au fost nesățioase.

Da, sunt un bărbat realist, matur, cu ambiții, serios, de cuvânt. Astea sunt caracteristicile mele de bază. Nu sunt sigur dacă procesul de maturizare este complet sau a venit automat cu trecerea anilor. Se pare că nu este așa. Profesorul de psihologie spunea că: acest proces este o traiectorie de creștere personală și care se întinde pe tot parcursul vieții. Deci am de învățat. Am mai citit undeva că: această creștere are loc din punct de vedere spiritual, biologic, intelectual, ce fac eu acum, și emotiv, iar în curs de...

Cred că eu am trecut de faza maturizării care este cea de dependență de alții, fiind pe drumul formării. Acum urmează faza EU, care este cea de independență proprie. Și iată-mă în faza NOI, cea de inter-dependență

și respect pentru alții. Așa că trebuie să descopăr dacă, după cele patru sentimente și capacități noi din adâncul meu, sunt și dacă pot să mă consider matur. Am eu siguranță și încredere în mine? Am eu direcție în viață? Am și putere de voință și disciplină proprie? Dar înțelepciune am?

Stau întins, cu mâna sub cap, îmi las gândurile să mă analizeze, să-mi răspundă la întrebările pe care nu mi le-am mai pus până acum. Poate pentru că am făcut dragoste cu Nora? Trebuie să știu precis ce am de făcut. Dar mai întâi să văd cum sunt eu acum. Ce am înțeles și dacă m-am transformat sau maturizat?

Deci, siguranță și încredere în mine, am. Sunt aproape medic, am studiat, am note mari, sunt disciplinat și dornic să mai învăț. Dacă am direcție în viață? Da, am. Doresc să am o familie și, mai nou, pare că am și cu cine, cu Nora. Despre putere și voință, ce să mai spun? Am depus toate eforturile și forțele mele pentru a reuși în planul meu de formare ca specialist, ca om. Ei, acum cu înțelepciunea e mai greu. Îmi amintesc ce spunea preotul în biserică, când ne ducea mama pe toți și ne așeza în primul rând în fața altarului.

Înțelepciunea vine de la Dumnezeu ca și puterea, sfatul și priceperea. Deci, dacă vine din Duhul lui Dumnezeu, tot el este sursa de unde o pot primi. Și asta mai vine cu timpul, din experiențele personale și din bucățele. Mama ne spunea că de câte ori nu știm ce să facem, să-l întrebăm pe El, că vom primi răspuns cu siguranță. Totul e să aștepti. Și sigur acțiunea ta va fi răspunsul.

Ziua a doua

E dimineață, a doua de când stăm închiși în casă. Facem ce facem și tot în pat ajungem, suntem lihniți de foame și de dragoste. Ne ducem în bucătărie. Nora scoate pe masă ce găsește prin frigider. Eu caut farfurii și tacâmuri, ea mă așază pe scaun, își bagă mâna voluptos prin părul meu bogat, iar mă excită, mă gândesc, dar mă lasă, îi e milă de mine.

-Lasă că așez eu masa. Cum să-ți spun, Valentin? Dragule, Moțuleț, PISOI? Mă umflă râsul, are fata asta, pardon, doamna mea, are simțul umorului, și râde, râde și iar râde.

-Nu-mi plac, te rog să-mi spui domnule, când suntem la masă, iubițel când

suntem în pat și Valentin afară. Da, îmi răspunde cu un crenvurști în mână, se apropie ca un pericol de mine, e mai aproape, și mai aproape.

-Bine, domnule, ia uite aici ce face iubita ta, se așază obraznic pe piciorul meu. Eu nu mai apuc să bag în gură nimic, mă sărută și mă întreabă dacă-i simt gustul.

-Daaa, îi răspund, făcându-i jocul, întind mâna pe platou și iau o ceapă verde le trec pe piptul ei care reacționează imediat, s-au trezit, na beleaua, mă gândesc, iar m-a prins, sare și mă trage de mână în pat în timp ce nu știu ce să fac cu ceapa din mână. Și așa am mai avut prilejul să ne jucăm. Trebuie să fac ceva să ne potolim, mă gândesc. Într-un târziu, vine spre mine și-și lipește buzele senzuale pe mijlocul meu. Pare că mă frige, mă arde. Rămân surprins. Mă întorc la ea, o implor să se potolească, să mâncăm în sfânta pace. De data asta mă ascultă. Cred că epuizase metodele de a mă incita, se vede că e și ea obosită. Lăsăm tot pe masă și ne aruncăm îmbrățișați pe patul moale unde am dormit mult, foarte mult.

Ziua a treia

Dimineață am plecat la facultate, fiecare la a lui, aveam întâlnire cu îndrumătorii. Am stabilit să ne vedem tot în parcul facultății când terminăm. Mergeam de mână. O țineam aproape de mine. Eram bucuros că o găsisem, mai precis, mă găsesse ea pe mine. Și tot așa, între facultate, casă, pat, masă, birou la studiu au trecut cele două săptămâni de miere, eu le-aș spune de tranziție, de transformare...

Ziua a 14-a

Am continuat așa până când au venit părinții ei. Știau că sunt acolo, știau de la Nora, le dădea raportul zilnic, ce facem, ce mâncăm, unde ne ducem, erau bucuroși că Nora nu mai e singură, a putut să se bucure și să iubească când și pe cine a vrut ea.

Dimineață ne-am trezit în parfumul îmbietor care venea dinspre bucătărie, ouă cu cașcaval. Masa e așezată pentru micul dejun în familie. Nora a intrat prima și m-a prezentat. Nicio stupoare. Pare că ei așteptau acest moment

și că sunt bucuroși că fiica lor are, în sfârșit, un băiat. Adică, un bărbat, acum, ce mai, eram și eu bărbat. Deja le scrisesem și eu alor mei despre toatăărășenia. Ei care abia așteptau să mă căpățuiesc s-au bucurat în legea lor. Erau mirați cum de o fată din București să se îndrăgostească de mine, care se vedea că nu sunt orășean, chiar dacă mă mai cizelasem, încă păstram aerul pur, al rădăcinilor mele de la țară. Pe Nora o știau și ei de când venea la bunici, așa că nu au fost surprinși de alegerea mea.

Cererea în căsătorie

După examene i-am cerut mâna Norei. Îmi amintesc că eram cu toții la restaurant. Apoi a venit ospătarul cu paharele de șampanie. Nora nu bănuia nimic, eu, pe ascuns, am făcut tot, odată, în joacă, i-am luat inelul pe care-l primise de la părinții ei de o onomastică și l-am pus pe degetul meu să văd până unde intră. Așa că am fost la bijtier și am cumpărat unul care se potrivea măsurii pe care o luasem. Cum spuneam, șampania e în pahare, eu scot cutiuța, o deschid în drum spre partea dreaptă, mă așez în genunchi, așa cum văzusem și eu prin filme și o întreb dacă vrea să fie soția mea.

-*Vreau să fiu soția ta*, îmi spune în timp ce se uită atentă la inelul care strălucea pe degetul ei fin. Îi sărut mâna în timp ce mama ei își șterge lacrimile pe care nu le mai putea stăpâni. Dau mâna cu tatăl ei și cu mama soacră bineînțeles, care printre lacrimi mă îmbrățișează și mă sărută pe obraz. Sunt emoționat. Îmi tremură picioarele, fir-ar să fie, nu știam că e așa de greu. Am stabilit data nunții, unde să o facem, mai rămânea să facem invitațiile. Acum începe cea mai grea perioadă, trebuia să ne punem de acord mai întâi cu numărul de invitați, apoi cum să mă îmbrac, cum să fie rochia ei și așa ne certam de mama focului de dimineață până seara. Cel mai mult mă supăram când mă avertiza cu degetul și mă întreba:

Nunta

-Tu știi ce înseamnă nuntă, Valentin?

-Nu, îi răspund simplu.

Ea își iese din minți, nici nu mă mir, ce știi tu, un țăran, sigur așa se gândea. Dar nu a avut curaj să-mi spună. Și așa am ajuns și la ziua cu pricina, după

ce nu a mai dormit cu mine două nopți ca să nu-i stric meșele, să nu-i rup unghiile false, să nu i se dezlipească genele, și ele false, de care eu râdeam pe înfundate de câte ori ne întâlneam prin casă. Se enerva, trebuie să recunosc că mă bucuram, nu știu de ce, când o vedeam așa adăugată cu accesoriile pe care le voia cu orice chip. În dimineața nunții eu a trebuit să plec la mătușa ei ca să nu o văd îmbrăcată mireasă înainte de biserică. Habar nu are că am intrat pe furiș în dormitorul nostru și am văzut rochia de mireasă fără ca ea să știe. Îmi tot spunea: *nu e bine să vezi rochia miresii că o să ne despărțim*. Dar nu simțeam nicio urmă de regret în vocea ei. Părea că vrea să se mărite cu mine, să facem nuntă și după aia ce-o fi o fi. Doar eu credeam că ea va fi soția mea pe viață așa cum erau ai mei, că nu trebuie schimbată soția, orice ar fi.

Gata, sunt la biserică, în fața altarului, colegii de facultate, șapte care erau și cavalerii mei de onoare, toți frumoși, înalți, distinși, ea, cu cele șapte domnișoare de onoare care o așteptau agățate de brațele celor ce trebuiau să le fie pereche. Doamne, dar urâte mai sunt farmacistele, ce, Doamne iartă-mă, nu o fi adus fetele de la arhitectură, ălea da, fete frumoase. Le vedeam, dar eram sigur că ele nu se uită la un băiat de la țară. Începe să cânte Marșul Nupțial. Se deschid larg ușile de la intrare. Apare ea, Nora, la brațul tatălui său. Rochia îi dă aerul unei prințese, voalul este lăsat peste obrazul colorat. Se apropie încet, eu simt că leșin. Mă uit la familia mea, toți pe două bănci. Erau îmbrăcați frumos și cuminți. Invitații lor se agitau, când Nora ajungea în dreptul lor, îi saluta, le făcea cu mâna de parcă ar fi putut să-i vadă. Doamnele aveau pălării, bărbații cu papioane. Vai de mine, îmi amintesc că Nora îmi spusese să-mi pun și eu papion și eu mi-am pus cravată, una asortată la vesta mea de mătase. Mă gândeam cu groază. Dar, nu s-a întâmplat nimic. S-a apropiat, m-a luat de braț și iată-ne în fața preotului, care numai el știe ce spune. Eu nu numai că nu mai văd, dar nici nu mai aud. După sfârșitul slujbei, ce îmi amintesc cel mai bine e că o tot călcam pe Nora pe ștaiful pantofilor, mă mir că nu m-a certat acolo. Dar când preotul mi-a spus că pot să sărut mireasa, Doamne, cred că mi-a spus de vreo trei ori, săracul, până la urmă am înțeles, da' cum să o sărut că nu o găseam pe sub voal. În sfârșit, ridică ea voalul, nu mai știu dacă am sărutat-o pe gură sau pe

obraz. Am luat-o de mână, am ieșit repede la aer, simțeam că mă topesc.

La restaurant eram relaxat. Gata, toată lumea trăgea de mine și de ea, o iau de braț și o trag într-un colț și o întreb unde e masa noastră. Ea îmi arată locul. Deja erau așezați părinții și nașii, ne grăbim să ne așezăm. Prima grijă a fost să-mi scot pantofii, mă strângeau, de abia mai stăteam în picioare.

Ea a ieșit, s-a dus într-o cameră pregătită pentru relax, eu plec după ea, ușa e deschisă, mă așez într-o parte ca să nu mă vadă. E în picioare lângă șemineu, cu ochii ațintiți asupra unui candelabru cu cinci brațe cu lumânările aprinse. Părea tristă sau obosită. Sau poate se ruga la Dumnezeu să se termine mai repede ceremonia, sau să scape mai repede de mine. Cine mai știe la ce se gândea...

Căsuța noastră

Am cumpărat împreună o vilioară lângă casa socrilor ca să fim mai aproape. Aveam liniște, mâncare, casă, părinții ei sunt discreți și foarte plăcuți. Am impresia că mă tratează ca pe un fiu. Eu mai stau cu socrul meu la masă la un pahar. Numai când nu am de învățat. Nu știu de ce, cred că de câteva ori ar fi vrut să mi se destăinuie. Să-mi spună ceva, doar când eram singuri. Când speram că o să o facă, dădea din mână în semn că nu are curaj. Văzusem de câteva ori că mama Norei se purta corect. Dar parcă lipsea partea afectivă, cine știe, poate că mi se pare...

1 Martie

Sunt cu Nora de mână, hoinărim prin oraș. Lăsăm gândurile să se ducă pe unde vor ele. Ea se tot uită prin vitrinele magazinelor. Mai mult ca să se admire. Țsta cred că e unul din defectele ei. Îi place să se admire. Dar pe mine nu mă deranjează. Se îmbracă cu gust, e chiar interesantă. Adevărul e că e făcută să poarte orice pe ea. Nu există, până și prosopul de baie pe care și-l pune ostentativ, cu care se plimbă prin fața mea, cu care nu acoperă aproape nimic, pare că-l prezintă la parada modei. E fantastică. Începe să-mi placă.

În fața unei cofetării, văd o grămadă de bărbați care se îmbulzesc, se agită cu mâinile pe sus. Mai văd pe cealaltă parte a străzii, doamne cu ghiocei

de vânzare. Mai sunt alte locuri în care bărbații par turbați. Se împing să ajungă undeva, unde? Nu știu, că nu văd nimic. Ne apropiem. Un tip ține în mână câteva mărțișoare. Mă prind. Of, e 1 Martie. O întorc pe Nora cu fața la mine, îi desfac jacheta.

- Ce vrei? mă întreabă.

-Cum ce vreau? Nu vezi că nu ai mărțișor? Ea mă privește mirată. O postez lângă o vitrină cu genți marca Armani, n-aș mai fi făcut-o, și îi spun:

-Așteaptă-mă aici, te rog.

-Nu, eu intru în magazin, îmi spune hotărâtă.

-Bine, vin și eu. Și mă arunc în grămadă, ca la rugby, noroc că sunt înalt. Cu banii într-o mână și cu cealaltă încerc să-mi fac loc. Ajung lângă locul unde văd o inimă mare, roșie, din plus, pe care sunt atârdate o mulțime de mărțișoare. Îmi iau toate ghionturile celor care ar fi vrut să treacă de mine. Sunt mai înalt decât ei, așa că le iau pe toate. Mă amuz, deși dorința mea de a nu le mai simți era evidentă. Mă străduiesc să ies din locul acesta groaznic. În sfârșit, vânzătorul mă vede, ia banii.

-Câte vreți?

-Cinci spun, făcând repede o socoteală ca să nu-mi mai dea restul. Acum nu mai puteam să ies. Mă forțez, dau cu spatele, până când ies din grămadă, boțit și transpirat, cu părul răvășit, obosit de parcă fusesem cu adevărat pe un teren de rugby. Doamne, mă gândesc, oare de ce se împing, nu pot sta la rând civilizată? Mă îndepărtez de ei, îmi pieptăn părul, desfac pardesiul de primăvară, elegant, îmi trag manșetele de la cămașă, erau pe undeva pe la coate, mă uit și eu în geamul vitrinei să mă văd. Plec la Nora ca un erou. Ea intrase în magazinul cu poșete, marca Armani.

-Sunt aici. Face un semn discret. Mă apropii de ea. Îmi aruncă o privire galeșă, gata, mă gândesc, sunt terminat. Îmi arată poșeta pe care o alesese. Era într-adevăr elegantă, deosebită, dar ea mai are acasă, altele. Na, ce să fac? Zâmbesc amar. Mă uit la numărul de pe etichetă. 1997!

-Ce e asta Nora, anul de fabricație? se schimbă la față.

-Nu, dragul meu, e prețul.

Mă ia cu călduri. Mă caut prin buzunare. Știu sigur că nu am atâția bani la mine. Caut portofelul, scot cartea bancară, bancomat-ul, mă duc spre casă

de parcă mă duceam la ghilotină. O tânără blondă, superbă îmi zâmbește, mă vede schimbat la față. Țin cardul în mână, mă uit la cititorul de card. Primul gând a fost că poate e defect și că de aia nu mai e nimeni în magazin, decât noi. Dar nu a fost așa. Îl introduc cu milă, pare că vrea să mă terorizeze, îmi arată suma, apoi așteaptă să apăs eu pe OK. Simt că mă doare degetul. Mă duc cu arătătorul spre el, închid ochii și gata, îl aud cum scoate un sunet delicat, un clinchet, semn că și-a luat banii. Nora stă nepăsătoare lângă mine, uitându-se încă primprejur cu rafturile pline cu alte poșete. Când am văzut, am luat repede punga elegantă, soția și dus am fost.

În sfârșit, afară, respir, sunt viu, 1997, 1997. O cifră pe care nu pot să o uit repede. Mergem de braț, mai exact eu mă țin de brațul ei. Ea senină și mulțumită. Se oprește.

-Și mărtișorul? Ce mai conta zece lei pe care-i dădusem pe cinci mărtișoare. Bag mâna în buzunar și le scot pe toate, i le pun în mână. Alege...

Banchetul

Câteodată, Nora se mai ocupa de treburile casei, nu prea știa ce să facă.

Știe să-și facă unghiile. Să se pieptene mult în fața oglinzii. Să se dea cu creme pe față, pe gât, pe mâini pe picioare. Are pielea fină și catifelată. Câteodată o mai dau și eu cu cremă. Ei îi place, geme ca o pisică când o mângâi. Pare extaziată, deși nu fac nimic deosebit. Doar o dau cu cremă, pentru mine e un unguent care întreține epiderma. Atât. Odată m-a dat și ea cu o cremă care mirosea foarte frumos. Eram întins pe pat, mă dezbrăcase, eram gol pușcă. Ea mă privea și întindea crema peste tot de parcă era o vrăjitoare, senzual, încet, voluptuos și incitant. Stăteam cu ochii închiși și o vedeam doar pe ea în ziua în care mi se dăruise...

Acum am înțeles că Nora a făcut totul. Cu două vorbe și câteva priviri a reușit să mă ducă acasă la ea. Câtă dibăcie. Mă întreb dacă nu este ea o femeie puternică. A nu, nu, hai să fim serioși că și eu abia așteptam. O surprind uneori cum mă privește curios, de parcă ar vrea să mă avertizeze

că o să am o noapte de foc. Încep să fiu mai atent la ea. Abia acum îmi dau seama, încep să o cunosc. Când ieșim împreună, nu există să nu se uite cineva după noi sau, mai precis, după ea. Se îmbracă cu foarte mult gust și pretinde să fiu și eu îmbrăcat adecvat. Nu mă deranjează. Mă ține de braț, e bucuuroasă că e cu mine.

Când am avut banchetul de absolvire al facultății, la restaurant, în numai câteva minute o pierdusem. Gata nu o mai vedeam. Nu mai era lângă mine. Începusem să o caut cu privirea. O găsisem repede. Ca să fiu sincer, era cea mai elegantă și distinsă. Simplu și elegant. Nu e frumoasă, dar știe al naibii de bine cum să se îmbrace și cum să se poarte în societate. Rotesc din nou privirea și o văd înconjurată de patru profesori și doi asistenți de la mine. Nu știam că se cunosc. Mă îndrept spre ei. Ea mă prinde elegant de braț și mă prezintă. Toți au rămas surprinși, cum de am eu așa o soție, frate, că doar știau că sunt de la țară.

-Domnilor, vă rog să-mi permiteți să fac prezentările. Soțul meu, proaspătul doctor Valentin, Valentin Vlase.

-Bună seara, domnilor, îi salut, sunt curajos. Acum sunt medic, dar mai ales Nora îmi dă forță.

Privirea ei mă îmbărbătează. Acum mă simt puternic, sunt important. Am dat mâna pentru prima oară cu ei, deși ne cunoșteam personal. Culmea e că ei au întins mâinile spre mine de parcă eram ministrul sănătății.

Nu știu cum făcuse Nora că ajunsese să se prezinte și nici cum de e printre ei, dar sunt bucuroși că e isteată. Miroase a trandafir, un miros discret, e machiată impecabil. Ochii sunt rimelați discret, buzele, ce să mai spun, mă incită. Pare că e mai frumoasă sau nu am văzut-o eu bine până acum. Ce mai, buzele, ca petala trandafirului, conturate, când se mișcă sunt senzuale, se vedea dantura albă, perfectă. Dinții sunt ca niște străjeri la poarta cuvintelor, printre care ies vorbele, care pare că mai întâi le așează pe buze, apoi le suflă spre noi, cei din jurul ei, ca să ne uimească și surprindă minunându-ne de farmecul ei.

Suntem fascinați. Acum simt cum crește bucuria având așa o soție. Habar nu am ce mă așteaptă. Ce greu e să ții pasul cu ea. Mă uit din nou la chipul său, pare că abia o cunoscusem. Acordă atenție tuturor, întreține discuții

interesante, gesticulează elegant, ne delectează cu farmecul ei de femeie patroană, stăpână pe situație, rolul ei de femeie fatală i se potrivește perfect, este cultă și uimește.

Respiră senzual, se mișcă ca într-un film, elegant, filmat cu încetinitorul. Fiecare gest este notabil. Ne are în fața ei, privirea e magică, ne ține pe loc, ne fascinează, ne învăluie într-o atmosferă plăcută, interesantă și adorabilă. Îi privesc buzele, cele pe care doar eu le sărutasem. Nu eram pregătit pentru a le uni cu ale ei într-un sărut, atunci, în parc. O privesc ca pe o minune, vreau să-i spun că vreau să o sărut din nou, să mă programeze pentru următorul sărut. Îmi amintesc ce spusese Ileana Vulpescu în Arta conversației, *că amorul și gripa se tratează cu patul*. Are dreptate, când am avut gripă, Nora a dormit lângă mine, m-a doctoricit după indicațiile mele, dar mai ales după pofta ei, spunea că gripa se vindecă după o partidă de amor puternică, pentru că atunci cel cu febră transpiră, dar mai ales îl incită pe cel mai rece, adică e mai reală vorba aia că, te joci cu focul.

Mă uit la ea ca la o minune. Pare că e tot ce îmi doresc pe lumea asta. O privesc din nou, iar și iar, direct în ochi. Cred că gândurile mele au ajuns la ea, se uită cu drag la mine, dar mai cred că privirea a fost demonstrativă. Să vadă ceilalți bărbați ce înseamnă să ai o femeie așa, ca ea, care să te țină mereu treaz, ca o sentinelă. Să o vezi și să o dorești în orice moment, să trebuiască să o aperi de privirile altor bărbați care-și fac gânduri, construiesc speranțe, o doresc, dar știu că e aproape imposibil să o aibă, doar pentru că e a mea.

Nu am mai avut ocazia să o văd într-un cerc atât de divers de prietenii noștri. Acum își etalează farmecul. Pare că are cantități nelimitate, îl aruncă peste noi ca pe o plasă de pescari, ca să ne prindă pe toți, lacomă de audiență sau de a ne trezi la viață? Sunt eu cel pe care l-a ales să-i fiu aproape în zilele cu ger și ploi. Și ea mi-a dăruit ceva ce nu are preț. M-a învățat să am răbdare, să nu trec indiferent, să am dor și dorință de ea. Nora, oare te iubesc? Dar dacă iubirea nu e așa? Cred că este mai mult dorință, nu iubire. Oare aș ști să o schimb? Să trăiesc fără ea? Mă mir ce-mi trece prin minte. Nu mă recunosc. Cum pot să-mi pun asemenea întrebări, Doamne?

Acum, când dragostea-i prezentă pe pământ, ea mi-a sortit să-i fiu iubit

și mi-a dat aripi să zbor, dar mă ține de mână, cred că numai eu am să pot să o aud, când e în brațele mele, mi se dăruiește și-mi alungă negura din priviri ca să știu că este a mea. Mă iartă, Nora, că nu te ascult, întoarce-ți săgețile din drum. Abia acum mă întreb din nou dacă așa e iubirea? Dacă o altă femeie ar putea să-mi dea ceva în plus? Sau eu nu știu ce caut?

Nu o văzusem, nu o cunoscusem așa. O privesc cu interes și surprins. Mă inclusese și pe mine în cercul pe care îl domina cu farmecul ei, cu stilul și mai ales cu prezența. Pare că intuise că, cei mai mari erau destul de ramoliți, iar cei mai tineri gata să o cucerească. Eu sunt gardianul ei, sunt atent, dar constat că toți o ascultă cu mare interes. Alesese un subiect banal, dar modul la care-l pusese în discuție era de-a dreptul uimitor. Lăsa spațiu și interlocutorilor ei prezenți. Cât de frumos se desfășoară discuția, e ca un joc, ea e în centrul atenției. Constat cu câtă delicatețe se angajau ei în discuție, lăsând-o să-și spună părerea, să gesticuleze cu mâinile ei fine, cu care mă mângâia și mă îmbrățișa.

Aproape că mă apucase gelozia. Dar nu era cazul, sunt ca un păun, toți par că acum mă văd cu adevărat. Nora are un fel de tact, ceva special. Are acțiuni extraordinare de libertate și imaginație în plină desfășurare. Se vede că are încredere în farmecul ei. Încet, încet, cercul nostru se lărgise, erau curioșii care erau interesați și ei la discuțiile direcționate așa de frumos spre probleme din viața reală, de actualitate, nimic despre medicină și farmacie. Aici se vede dibăcia și abilitatea ei de abordare subiecte cotidiene folosindu-și doar intuiția de femeie.

Surpriza

Mă uit prin sală, caut cu privirea o femeie frumoasă. Una pe care aș iubi-o ca un nebun o noapte. Așa, ca să văd dacă e ceva deosebit, dacă e altfel decât Nora. Mă simt vinovat de gândurile mele ascunse. Nu mă recunosc. Nu, eu nu sunt așa, e doar o glumă a subconștientului. Văd una retrasă lângă fereastră, cu paharul în mână. Privește undeva, departe, căuta ceva, ceva ce pierduse sau încă nu găsisese?

Iau paharul de pe bar și mă îndrept spre ea. O femeie delicată, fină, cu o rochie care o îmbrăcase, îi acoperise corpul frumos, tânăr, incitant cu

formele precise, nimic în plus, nici un dezacord. Era ca și o carte cu coperti frumoase. Mă apropii, o privesc curios din profil. Pletele-i drepte de mătase abia lasă să se vadă fața albă ca a unei statui. Poate că e rătăcită printre noi, sau poate că a coborât dintr-o pânză a unui pictor celebru. Mă apropii. Nu mă vede. E cu privirea tot acolo, departe. Între mine și ea este doar o mână fină care ține paharul, paharul pe care era doar urma buzelor și dorul de cineva. Îi apuc delicat brațul și o întorc spre spre mine. Pe fața ei o lacrimă, atât, una care se prelinse pe obrazul tânăr care încă nu avea riduri, semn că era la prima ei lacrimă. Pun degetul pe ea, pe lacrimă, îi urmăresc traiectoria, se oprise pe colțul gurii. Mă aplec și o transfer pe buzele mele. Ea nu se împotrivesc. Se uită la mine pierdută. Nu știu dacă se rugase să vină sau să plece cineva din viața ei. Este frumoasă și tânără, mai tânără decât noi. O întreb:

-Cine ești, făptură minunată?

-Sunt Cristina, fata rectorului...

Mă moleșesc și mă uit în jurul meu. Nimeni nu băgase de seamă că nu sunt pe lângă Nora. O iau de mână și ieșim pe terasa restaurantului.

-De ce plângi, Cristina? Mă privește fără să pară că se bucură. Era doar curioasă. Nu mă cunoaște, prezența mea pare că îi face plăcere.

-Nu plâng, sunt doar într-o pasă proastă. Tu cine ești?

-Scuză-mă. Sunt Valentin.

-Și ce faci aici?

-Sunt absolvent și suntem la...

-Dar tu?

-Eu am venit cu tata. A văzut că sunt tristă și nu a vrut să mă lase acasă, singură.

-Ești studentă la medicină, nu-i așa?

-Nu, nu sunt la medicină, sunt la Belle Arte în primul an. Văd că ai verighetă. Ești însurat?

-Da, soția mea e cea care este în cercul de acolo, unde sunt mai multe persoane adunate în jurul ei.

-Ați fost colegi?

-Nu.

-O iubești?

-Nu știu.

-Cum să nu știi?

-Uite așa bine.

-Și de ce stai cu ea?

-Pentru că suntem căsătoriți.

-Așa au fost și ai mei. Până la urmă, după ce m-a născut, mama l-a părăsit și m-a lăsat cu el. Tu ai copii?

-Nu. Da câte întrebări îmi pui, Cristina. Să știi că e pentru prima oară când răspund la niște întrebări la care nu voiam să-mi răspund nici mie, și acum, așa, deodată, ai venit tu să mă iei la întrebări.

-Te rog să mă scuzi. Dacă ești însurat, eu pot să te mai văd dacă vreau?

-Cum să nu, și scot o carte de vizită proaspăt făcută. Prima pe care o dădeam cuiva.

Se uită la ea. O pune în mica ei poșetă elegantă, din mărgelile colorate, tinerească.

-Bine. Cine știe, poate că o să ne mai vedem.

Se îndreaptă spre locul unde era și tatăl ei. Eu rămân acolo unde fusese ea. Voiam să văd dacă stau în fața ferestrei, ca ea, pot și eu să văd, să înțeleg mai clar ce vreau de la viață? Dar mai ales mă întreb cum de eu mă pot uimi la ce gânduri ascunse am. Nu mă recunosc. O fi din cauza ei, a gingășiei, o întruchipare a sincerității? Cum de mi-am deschis sufletul? Am spus lucruri pe care nici eu nu știam că le gândesc. Gânduri ascunse, cuibărite, ținute la întuneric, pe care nu le cunosc. Doamne, cum e posibil?

În vizită la socrii mei

Suntem acasă, în familie. Este duminică și stăm cu toții la masă. Încep să povestesc socrilor despre modul la care s-a comportat Nora și ce mult m-am bucurat. Le povesteam în timp ce vedeam privirile lor cum mă priveau cu interes, dar și Nora era curioasă.

-Se făcuse un cerc larg în jurul ei, care asculta și participa la discuții. Nora era strălucitoare. Mamă soacră, eleganța Norei era de invidiat. Cred că a stârnit invidia multor femei care ar fi vrut să fie atât de elegante.

-Păi nu am făcut mare lucru. La pantalon, doar un mic șliț pe părți, și i-am scurtat ca să se vadă frumos glezna din pantoful cu toc înalt. Taiorul l-am scurtat și pe el până în talie, ca să pară mai înaltă, și top-ul din saten negru, cred că a făcut toți banii.

Tata socru se uita cu admirație la femeile vieții lui. Acum sunt și eu bucuros că fac parte din familia lor.

-Spune-mi și mie, tată socru, cum de ați educat-o așa de bine? El se uită mai întâi la Nora care stă la masă de parcă e la palatul Buckingham cu regina Angliei.

-Dragul meu, secretul e să le dai dragoste copiilor. Eu, de exemplu, sunt un tată iubit de fiica mea. I-am permis să învețe, să comunice, să nu simtă temeri sau complexe în nicio situație. Dar pentru asta trebuie să ai cultură. Ca să nu pari ridicol dacă vrei să fii apreciat. Dar dragostea soției mele, adică a mamei Norei, dragostea ei i-a permis să se accepte așa cum e și să nu aibă dificultăți să-și exprime feminitatea și eleganța în mișcări decente, dar feminine. Și așa, dragostea amândurora, pe care i-am arătat-o din copilărie, i-a dat siguranță. Încrederea ei vine de la iubirea necondiționată din partea noastră. Îl ascult cu mare interes și plăcere.

Nora vede că am terminat din farfuria. Începe o discuție referitoare la obiceiurile casei, cele pe care ea le știe de demult, de când era mică și trebuia să respecte niște reguli. Am văzut de la început că nu se mânca în farfuria mari. Mama Norei gătește foarte bine. Farfuriile mari de pe masă sunt doar ca suport, pentru cele ce urmau să vină, cu tot felul de bunătați. Nora se ridică, strânge farfuriile începând cu cea a mamei, apoi a tatălui, a mea. Se lasă ușor peste mine și când ia farfuria îmi lasă un sărut pe obraz. Mă înroșesc.

-Așa face și soția mea când îmi ia farfuria din față. E viciu de familie, spuse râzând elegant. Mă ridic în scaun, vreau să am o poziție imponentă ca a lor. Sunt bucuros, aproape fericit că am avut norocul să intru într-o asemenea familie. Observ că și tata socru are cravată, dar lăsată lejer, avea nasturele de cămașă descheiat, primul de sus. Mă deschei, lărgesc nodul și eu. Sunt curios cum de mama Norei are un comportament dublu. Când e lângă soțul ei, e radioasă și afectuoasă, dar imediat ce schimbă direcția, se schimbă rapid,

devine serioasă, aproape că regretă că a trebuit să fie așa.

Poate că mi se pare, mă cert în gând. Încerc să nu o mai urmăresc deși nu rezist, nu știu de ce e mai puternică dorința de a descoperi ceva. Nu știu ce, dar trebuie să fie ceva care să explice acest comportament...